

Albert Soriguera: «Els funcionaris hem hagut de pagar-nos el material d'oficina que fem servir al jutjat de la nostra butxaca»

Albert Soriguera Serra és secretari de Justícia, ara lletrat, del Jutjat Social de Manresa durant 52 anys, s'acaba de jubilar, però continua preocupat per l'estat actual dels jutjats, sobretot el Social, per la manca de personal i pels continus canvis de titularitat de la plaça de jutge. Les seves passions han estat la professió de lletrat, el bàsquet, el futbol i la música. Aficionat al jazz, és un fan d'Andrea Motis que segueix quan pot, en directe. Li encanta Pink Floyd. És soci del Barça i seguidor del Bàsquet Manresa.

Albert Soriguera Serra. Foto: Francesc Rubí

? Com és que diversos membres de la teva família van treballar a Catalana d'Occident?

? Perquè tenia un tiet que hi havia entrat com a grum fins assolir un dels càrrecs importants de la companyia, des d'on va situar diversos parents: el pare, una cosina... i jo també hi vaig treballar durant tres anys.

? La voluntat era ser magistrat, però què va passar amb el quart torn?

? Està manipulats. És un sistema d'examen per entrar a la justícia en la categoria de magistrat. Tenia els requisits i fa uns 25 anys em vaig presentar davant d'un tribunal que em va fer una entrevista, oficialment sobre els mèrits al·legats, però en realitat decidien qui entrava en funció de si era un dels seus. El que es va examinar abans que jo sabien que el seu pare era el president d'una Audiència Provincial. Em vaig presentar dues vegades més, amb la mala fortuna que vaig tenir de president del tribunal a DGMT, amb fama de progressista, però en realitat és un dels més grans corruptes que pot tenir l'administració de Justícia. Quan ja se m'havia covat l'arròs va entrar de presidenta Arastey Sahún, una persona correcta i honrada.

? Per què ets crític amb la Conselleria de Justícia de la Generalitat?

? Volen controlar el nomenament d'interins posant entrebancs de tota mena. Fan els seus tripijocs amb els sindicats, que són uns panxacontents. Darrerament, amb la borsa d'interins van tallar tant curt que no en tenien prou per cobrir baixes i vacants. A corre-cuita van agafar gent del carrer, sense cap preparació específica.

? Què passa amb el material d'oficina?

? Hem estat més d'un any sense rebre ni un trist bolígraf Bic; els post-its, un luxe. Els funcionaris hem hagut de pagar-nos el material d'oficina que fem servir al jutjat, de la nostra butxaca. Fa pocs mesos, ens va arribar de la Gerència de Comarques una capsula bastant voluminosa, però només hi havia 2 minigrapadores amb dues capsetes de grapes. Si no tenen prou diners que tornin les competències al Ministeri de Justícia. El sistema informàtic i el de gravació (Arconte 2) són obsolets. Molts polítics no tenen ni idea de res.

Secretari judicial

? Quina ha estat la teva feina com a secretari judicial?

? És com fer de notari que dona fe d'alguna cosa. Abans als judicis tenia una màquina que no feia soroll, pagada per la Generalitat, i sobre la marxa ho anava transcrivint tot. Ara ha canviat i ja no anem als judicis, sinó que es grava tot. Als secretaris els han donat moltes més competències, com ara embargaments i desnonaments, i d'altres les pot delegar a l'oficial. A partir d'un moment determinat, ens van canviar el nom pel de Llettrats de l'Administració de Justícia, amb les mateixes funcions.

? És una avantatge enregistrar els judicis?

? Sí, però no el sistema, perquè cal validar-los electrònicament. Això vol dir que ens obliguen a fer una falsedat documental legal. És a dir, la signatura electrònica l'hem de fer sense haver estat al judici. La darrera setmana hi ha hagut 25 judicis i els he hagut de signar tots. Quan s'acaba el procés em diu que ja no queda res per firmar. Per mi és una falsedat. A més durant el procés hi pot haver algú que canviï alguna cosa, però com ho puc saber? Dono fe d'una gravació a la qual no he assistit, repeteixo. Abans, havia participat en catorze judicis en un dia i ho agafava tot sobre la marxa escrit a màquina i després directament amb l'ordinador.

? Com valoren els canvis que s'han produït en la transició dictadura-democràcia?

? Han estat de cara a la galeria. Penso que la justícia potser funcionava millor en temps de la dictadura. L'únic que va fer canvis significatius va ser Felipe González, que va suprimir les anomenades «astillas de la justícia». És a dir, estelles. A Madrid, aleshores, els jutjats estaven a la plaça Castilla i es coneixien pels jutjats de la plaça de la «astilla». Estava pactat que per tramitar un assumpte el procurador havia de pagar una quantitat perquè la situació funcionés, amb dietes establertes, que permetien abusos. González va treure les *estelles*. A Manresa, encara es va estar un temps cobrant estelles fins que un procurador es va empenyar; el jutge va prendre declaració a totes les parts i es van suprimir definitivament. González també va suprimir les pòlisses de mutualitat del Registre Civil, que van passar a ser gratuïtes.

? Aquest sistema té alguna relació amb les hores extres?

? Sí, és clar. Va ser pitjor el remei que la malaltia. Així que, un cop suprimides les estelles, els secretaris vam haver d'oferir als funcionaris hores extres, de manera que a més del torn de matí, on es feia la feina administrativa, molts venien a la tarda. Cada sortida extra de tarda significava 500 pessetes. Amb quatre, sortia a compte fer hores extres. Quan González les suprimeix, els funcionaris tornen al seu horari pur i dur i passen a cobrar menys salari. Es queden sense al·licients, tampoc no cobren incentius per productivitat i cada vegada tenen més feina. Ara hi ha tretze jutjats: vuit de primera instància i instrucció; tres penals, un sobre violència domèstica i el social, tots a l'edifici del carrer Arbonès, que avui encara la meitat és buit. Penso que cal anar acostant la justícia a l'administrat.

Foto: Francesc Rubí

La macrooficina

? Quina és la resposta de l'Administració de Justícia a aquesta problemàtica?

? Actualment s'intenta tirar endavant una modificació que és una autèntic nyap. És la macrooficina: disposar d'uns cent funcionaris en una mateixa dependència, fent les tramitacions per a tots els jutjats. El més raonable seria fer el contrari: jutjats més petits, amb set-cents assumptes l'any perquè els jutges puguin dictar les sentències, dedicant-hi el temps necessari. Volen tramitar els judicis com si fos una cadena de muntatge, quan el que cal és un treball artesanal. Sí que s'haurien d'implantar uns serveis comuns potents, ja que no pot ser que un auxili judicial vagi a fer una notificació, per exemple al Xup, i en trobi dos o tres d'altres jutjats a la mateixa zona, amb la manca de recursos existent.

«Durant la covid, la titular del jutjat social va suspendre sense sentit tots els judicis que estaven correctament assenyalats i citats. Vam estar sis mesos sense judicis»

? A Manresa sempre s'ha criticat la falta de jutges. Venen i de seguida se'n van?

? Sí, perquè normalment venen forçosos. Quan acaben les oposicions els donen una plaça que no volien i venen forçosament un temps a Manresa. Ara, a la mínima que el jutge pot marxar, ho aprofita i marxa. Molts són del voltant de Madrid. Aleshores, han d'esperar i estar-se aquí bastant temps de jutges per poder retornar on volen. El sistema funciona per escalafó, on els més antics tenen preferència en general. Com que molta gent no pot anar de seguida als voltants de Madrid, es conformen amb Barcelona perquè cobren més i si tenen la família a la capitat de l'Estat, amb l'AVE hi van més ràpid. A Manresa, la veritat és que són molt pocs els que han vingut perquè han volgut.

? Aleshores, també es deu generar el problema del català, oi?

? Sí, però amb excepcions, com el jutge José Manuel del Amo, de Madrid, que parla català i es va adaptar perfectament durant 14 anys a la ciutat com a titular del jutjat de Primera Instància i Instrucció número 1, tot i que després se'n va anar a Barcelona. Era secretari, com jo, va aprovar el tercer torn i ara està a l'Audiència de Barcelona. S'ha adaptat molt bé a Catalunya, fa les sentències en català... Només té un inconvenient: és del Madrid! Quan ve el Madrid de bàsquet demana una entrada darrere la banqueta del Madrid i l'anima amb la samarreta posada. N'hi a una altra, Ramon Landa, que la seva dona és metgessa a Manresa i que porta també uns 15 anys a la ciutat, i una degana manresana que també està treballant aquí.

? El problema del català a la justícia manresana és només perquè els jutges són de fora?

? Essencialment, sí. Si fa temps que són aquí es van adaptant. Però si només s'hi estan un any i mig o dos prefereixen que els parlin en castellà, perquè si no, hem de portar un intèrpret. De manera que si l'advocat és una mica intel·ligent farà les preguntes en castellà perquè el jutge li dirà que de la meitat de les coses no se n'assabentarà. Hi ha una jutgessa de Madrid que ara està de baixa, però fins ara, quan no entenia les demandes en català, les hi traduïa sense cap problema. Jo en tinc una altra visió: està molt bé que es faci tot en català, però el ciutadà el que vol és una sentència el més ràpid possible, i si s'ha de traduir tot plegat, tardarà més. Per tant, tant li és que la sentència sigui en castellà o en xinès, perquè és clar que la gent el que vol és justícia ràpida. Em

sembla molt bé que la Generalitat potenciï el català, però cal anar a l'arrel del problema: la justícia ha de ser ràpida i no ho és.

? Per on van les solucions?

? No em fixaria tant en la qüestió del català, mentre no hi hagi prou catalans que facin oposicions de jutge i mentre no tinguem la independència. De manera que exigiria solucions per exemple davant la manca d'un jutjat social. En aquests moments només n'hi ha un, amb més de 1.100 assumptes anuals, mentre que a Terrassa n'hi ha 3, amb tan sols 600 qüestions l'any.

? Quin és el principal problema de la lentitud de la justícia?

? Que hi ha massa assumptes. El Consell General del Poder Judicial diu que un jutjat social de Manresa no pot ser que passi de les 800 demandes l'any i hauria de tenir 200 execucions. El 2007 van entrar 711 demandes i unes 200 execucions. El jutjat funcionava com un rellotge i els acomiadaments es celebraven a un mes, i els altres assumptes a dos mesos. En plena crisi econòmica, el 2009, van entrar 1.422 demandes i 500 execucions. El jutjat es va col·lapsar. Per pal·liar-ho, fèiem tandes de 30 judicis diaris, dos o tres dies a la setmana, però les execucions es disparaven i en teníem unes 800 per tramitar. Durant cinc anys ho vam passar molt malament i els responsables no ens van concedir cap reforç. Ens van deixar tirats. Tot i així, poc abans de la covid, el jutjat estava bastant recuperat i els acomiadaments i assumptes urgents es despatxaven entre 4 i 6 mesos, i els altres entre 7 i 9.

Foto: Francesc Rubí

Covid

? Com va viure el tema de la covid?

? Ens va tenir confinats un període de tres mesos sense treballar ni fer teletreball, que no es va

poder fer fins més endavant. A diferència d'altres jutjats de Manresa, la nostra jutgessa superior substituïda, que els advocats manresans recordaran prou bé, es va dedicar a suspendre sense sentit, pràcticament tots els judicis que estaven correctament assenyalats i citats. Així, vam estar sis mesos sense fer judicis. Els acomiadaments i altres procediments urgents es van retardar més d'un any i altres processos un any i quatre mesos. Per la pressió de la degana dels jutjats de Manresa i del Col·legi d'Advocats, se la va obligar a dimitir, però en lloc d'acomiar-la definitivament, fent-la fora de la bossa de substituïts, li van donar un jutjat de Barcelona.

? En aquests 52 anys s'ha progressat en la justícia?

? La meua experiència em diu que no suficientment. Fins i tot, penso que hem anat enrere, perquè no s'inverteix en justícia de veritat. Manresa té 13 jutjats i en necessitaria 16. Si els jutges tenen una feina que poden assumir i no la fan, doncs puntada de peu i al carrer.

? Què passa quan alguns conflictes arriben al Tribunal Suprem i al Constitucional?

? D'entrada, els seus Magistrats són nomenats a dit. Els membres del Consell Superior del Poder Judicial es constitueixen en funció del partit guanyador: o la majoria progressista del PSOE o la conservadora del PP. Els partits no nomenen els més bons, sinó aquells que els interessin. Teòricament, els jutges han d'aplicar la jurisprudència del Tribunal Suprem, que en laboral té molt poder per decidir.

? Hi ha una cadena de comandament, així que no ha de ser fàcil desobeir?

? En el jutjat social, moltes sentències es recorren a la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Després es pot recórrer al Tribunal Suprem, llevat que t'hagin vulnerat drets fonamentals, en què es pot anar al Constitucional i al TJUE.

? El jutges Llarena i Marchena poden haver estat prevaricadors?

? Crec que de vegades tant Llarena com Marchena estan quasi al límit de la prevaricació. Marchena va poder prevaricar perquè fins que no s'ha acabat un judici no es pot fer la sentència, però ell, les estones en què no tenia judici, ja estava dictant la sentència: primer els condemnava per la pena més gran que era la rebel·lió, i després va condemnar per sedició. En la Sentència final apareixia encara per rebel·lió. Després, quan l'advocat de l'Estat va parlar de sedició, Marchena es va veure obligat a rectificar, però com que era tan llarga la sentència s'hi va deixar algunes rebel·lions. Veurem, a Puigdemont i els altres què els passarà, perquè de moment va passant el temps. Aquests jutges són els que van aprovar les oposicions coincidint amb la mort de Franco i ara estan a dalt de tot.

? Has publicat tres llibres. De què va *Ejecución provisional en lo laboral*?

? El tenen dins la biblioteca del Tribunal Suprem. Quan es dicta una sentència, però es fa un recurs, no es pot executar definitivament perquè no és ferma i mentrestant es pot demanar l'execució provisional. Quan la sentència és ferma aleshores ja s'executa.

? I *Recargo de prestaciones*? També de tema laboral?

? Sí. Porta el subtítol d'*El laberinto del Minotauro*, que fa esment a la complicació de la qüestió. Quan hi ha un accident de treball amb lesions, normalment la Seguretat Social les paga, per exemple una invalidesa permanent total. Si l'accident és per culpa de l'empresa, perquè mancaven mesures de seguretat, la inspecció obre un acte per veure si cal un recàrrec de prestacions, que dictarà l'INSS per mitjà d'una resolució. Si aquesta és afirmativa suposarà un recàrrec del 30 al 50% i es condemnarà l'empresa, llevat que es declari insolvent.

El perfil

Foto: Francesc Rubí

Albert Soriguera neix a Manresa el 2 de juliol de 1951. S'acaba de jubilar justament ara que ha fet 72 anys, com a lletrat de l'Administració de Justícia, del Jutjat Social de Manresa. En total, 52 anys i 8 mesos. Recorda que va començar a la baixada de la Seu, però al cap de poc els van passar als Infants per remodelar l'edifici, on van retornar. Els seus avis provenien de Biosca, però el pare, Francisco, és manresà i va treballar a Postes y Maderas i després va ser mecànic dels autobusos de la línia Manresa-Berga. Més tard va estar a la Constructora Fornells i a Catalana Occident, on feia el manteniment de l'edifici que la companyia encara té al Passeig, fins a la jubilació. La mare, Miracle, que era modista, també és manresana. Té una germana que també va treballar a Catalana Occident, com ell, que s'hi va estar dels 15 als 18 anys.

Va fer els primers estudis a l'Acadèmia Almi de la placeta on comença el carrer d'en Botí, al carrer Sant Miquel, la primària a l'Escola Renaixença i després a l'institut Lluís de Peguera, fins al COU. Va estudiar la carrera de Dret, a la Universitat Central de Barcelona. Va aprovar els exàmens per a procurador dels Tribunals, tot i que no ha exercit mai en aquesta branca jurídica. Va jugar a bàsquet amb el CB Manresa, a la Pista Castell, com a base, malgrat la seva estatura. Ha practicat l'esport de la cistella fins ara. És la seva passió, i també el futbol i la música. És un fan d'Andrea Motis, que segueix sempre que pot, en directe, i li encanta Pink Floyd. Encara avui adquireix música a través de la xarxa. És soci del Barça i seguidor del Manresa de bàsquet.

Professionalment, amb 18 anys, va passar unes oposicions com a auxiliar. Als 21 va entrar d'oficial i als 26 com a secretari judicial, actualment lletrat de l'Administració de Justícia. Quan va intentar passar a magistrat pel quart torn no li ho van permetre, perquè "no tenia contactes polítics", diu. Tampoc no va passar unes oposicions a tècnic general de l'Administració a l'Ajuntament de Manresa, "perquè no estava *endollat* i em van dir que tots els altres sí que ho estaven. Mentre exposava el tema, recordo perfectament com entre els membres del tribunal s'estaven explicant acudits". Era l'any en què va entrar-hi la seva amiga Maria Àngels Clotet. Apassionat de la seva feina, ha viscut el creixement del dret social, les diferents modificacions de

la llei tant substantiva com processal. Discret, però sempre disposat a donar un cop de mà per millorar el seu entorn laboral, ha publicat 3 llibres: El 1995 va fer un volum de dret civil dins del Brocà-Majada, sobre jurisprudència del dret processal civil en desnonaments, execucions, reclamacions i compra-vendes. El 2004, publica *Ejecución provisional en lo laboral*. El 2007 va obtenir el primer lloc dels premis Centro de Estudios Financieros de Madrid (CEF), amb què va guanyar 9.000 euros. El 2013 publica *Recargo de prestaciones. El laberinto del Minotauro*. Té a punt per publicar un altre sobre *Extinció de la relació laboral: punts crítics i la seva execució*, on demostra, basant-se en la jurisprudència, que "la justícia no funciona". Li queda pendent fer un llibre d'anècdotes.